

Voorzitter, wat maken we het in Nederland met zijn allen toch vreselijk ingewikkeld. Ik neem u mee naar de wondere wereld van verklaringen van geen bedenkingen, kruimelregelingen, omgevingsvergunningen, bestemmingsplannen en omgevingsdialogen.

Laten we met dat laatste beginnen. Een uitzendbureau wil arbeidsmigranten huisvesten, vindt een leegstaand kantoorpand, ziet daarin potentie en praat met de buurt. Hij maakt er een verslag van, stuurt het naar de gemeente en wacht op antwoord.

De initiatiefnemer is geen specialist omgevingsdialogen en dus weet hij niet dat er handtekeningen van deelnemers onder die verslagen moeten. Misschien dat hij in een andere gemeente er wel mee weg kwam, want de regels op dit gebied verschillen per gemeente.

Tijdens de commissievergadering meldden zich mensen die aan de omgevingsdialoog meededen en die zeiden hele andere dingen dan ze tijdens die dialoog zouden hebben gezegd.

De oplossing: ga nog eens een uur wat met elkaar in gesprek, leg vast wat de buurt ervan vindt, verzamel handtekeningen en klaar. Iedereen blij. Het college kan dankzij het verslag een goede afweging maken en dat verkleint de kans op bezwaren later in het proces.

Hier had dit betoog kunnen stoppen. Maar dan hebben we geen rekening gehouden met wet- en regelgeving. Hou u vast.

Hart krijgt in de voorbereiding van de motie de terecht feedback dat voor een verklaring van geen bedenkingen geen omgevingsdialoog verplicht is.

Maar waarom zitten die gemankeerde verslagen van zo'n dialoog dan bij de stukken? Omdat die betrekking hebben op een eerder verzoek en toen was de omgevingsdialoog wél verplicht. Toen ging het om de kruimelgevallenregeling.

Doe even alsof u buurman bent van het kantoorpand en dat er in uw werk weken voorbij gaan dat het niet gaat over kruimelgevallen, omgevingsdialogen en verklaringen van geen bedenkingen.

Enfin. Geen omgevingsdialoog voor een verklaring van geen bedenkingen dus. Dan bewaren we die motie voor als straks het bestemmingsplan wordt gewijzigd. De bestemming is kantoor en is immers niet logies arbeidsmigranten.

Fout. Er komt geen wijziging van het bestemmingsplan. De huisvesting is voor vijftien jaar en dat valt nét binnen de termijn dan het college zonder wijziging toestemming mag geven. De al ingediende zienswijzen van buurtbewoners kunnen dus ook de prullenbak in. In 2037 is het weer kantoor.

Maar er komt dan weer wel een omgevingsvergunning. En ook nog eens een ontwerpvergunning. En daar kunnen mensen wel zienswijzen op indienen. Als dat gebeurt – en ja, dat gaat gebeuren – komt het alsnog in de raad.

En nee, de omgevingswet gaat het straks allemaal niet veel eenvoudiger maken. Een uurtje internet-research leert me dat met name ict-ellende en beroerd bedachte participatietrajecten de voorbodes zijn van een parlementaire enquête in, pak hem beet, 2028.

Terug naar de Heidebloemstraat. Een omgevingsdialoog is niet verplicht, maar heeft wel degelijk toegevoegde waarde. De initiatiefnemer kan er de bestaande verslagen mee rectificeren, de buurt krijgt de kans hem te vertellen wat ze er van vindt en college en raad

kunnen de verslagen gebruiken om een gedegen afweging te maken – met de bestaande documenten is dat niet mogelijk.

Hart weet dat het college er bij het bedrijf ook al op aandrang de dialoog nog eens dunnetjes over te doen. Dat maakt deze motie niet overbodig, maar kan door de wethouder worden gebruikt als extra en dringend argument. Dat de wethouder zegt: ‘En ik vind dat niet alleen, de raad denkt er precies zo over.